

Witloof , een erfenis.

Als enig kind bracht ik heel veel tijd door met mijn grootvader in Mechelen, zowel bij karweitjes in huis als bij het onderhoud van de fruit- en groentetuin. In onze buurt werd heel weinig witloof geteeld, maar onze buur, afkomstig uit Perk, deed dat wel en bezorgde ons elk jaar vers witloofzaad van eigen selectie. Het inkuielen gebeurde buiten, goed afgedekt, maar zonder verwarming. Zelfs als kind lustte ik graag deze naar mijn idee zoete en sappige groente.

Na het overlijden van mijn grootvader stopte het ganse gebeuren in de groentetuin. Alles werd aangekocht in de supermarkt. Het witloof was naar onze smaak wel te bitter en werd daarom tweemaal gekookt.

Vele jaren later, toen ik de smaak van verse en natuurlijk gekweekte producten begon te missen, experimenteerde ik in de tuin. Aanvankelijk fruit en als eerste groente ... witloof. Midden jaren negentig kocht ik een ruim bouwperceel buiten de stad, met als droom een zelfvoorzienende tuin.



En zo teel ik al 25 jaar deze groente. Ik kende geslaagde oogsten en mindere, maar steeds even lekker. De jongste jaren wordt het steeds moeilijker om op mijn zandgrond de zomerdroogte te trotseren. En 2018 breekt alle records. De chicoreiplant is vorstgevoelig en dus mag je pas zaaien begin mei. Toen had het al minstens drie weken niet geregend en was de bovenlaag volledig uitgedroogd. Ik stelde dit werkje een tweetal weken uit, maar intussen was de droogte alleen maar verergerd. De plant heeft een lang groeseizoen nodig en dus kon ik niet langer wachten. Ik trok voortjes in het stof, goot die meermaals met de gieter vol water, en twee dagen later gingen de zaadjes in de vochtige rij. Ze kiemden behoorlijk goed, maar ganse stukken kwijnden daarna weg ondanks om de twee dagen een avondbeurt met de tuinslang. Geen nood, op de kale delen pasten we hetzelfde procédé nogmaals toe. Nu was er toch zo'n 75% van het perceel gelukt.

Maar de droogte, die bleef maar duren, en de tuinslang was net genoeg om langzaam te groeien. Normaal dun ik de jonge plantjes in de rij, zodat ze ruimte hebben om allen even dik te worden. Met de uitgewiede plantjes vul ik dan de kale plekken. Nu mocht ik de grond niet beroeren of alles zou afsterven. En zo sukkelden we tot ver in augustus vooraleer de eerste regen viel. Voldoende om de chicorei een groeischeut te geven. Maar voor dunnen en verplanten was het te laat.

Bij het eerste rooien begin oktober wisselden pinkdikke exemplaren dus af met kanjers van wel 5 cm. Een aantal onbruikbare gingen direct naar de composthoop. De geschikte liet ik een week rusten, sneed dan het loof eraf en tafelde de wortels in een kuip.



En eind november kwam dan de eerste oogst. Wat onregelmatig van grootte en vorm, maar heel lekker en zoet. Zoals steeds was een deel bestemd voor bewaring, die werden direct geblancheerd en ingevroren. Er volgen nog twee oogsten, in totaal heelwat minder dus dan in normale jaren. Hopelijk wordt 2019 beter!